DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İletişim için: demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 635 Aralık 2010



Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi'nde Son Perde...

MESS ve Türk-Metal Anlaştı

Tescilli ihanet çetesini sırtımızdan atmalıyız!



Eylül ayı itibariyle başlayan ve yaklaşık 120 bin metal işçisini yakından ilgilendiren MESS – Türk Metal arasındaki TİS görüşmeleri 25 Ekimde uyuşmazlıkla sonuçlanmıştı. Bu metal işçilerinde olumlu bir hava yaratmış ve Türk Metal Sendikasının masadan kalkarız söylemleri tabanda bir şeylerin değişebileceği izlenimini yaratmıştı. Ancak bunun böyle olmayacağı bayram arifesinde ortaya çıkmış oldu. Bol keseden esip gürleyen, taş üstünde taş bırakmayan Türk Metal çetesi bir kez daha kimlerin çıkarına hizmet etmiş olduğunu gösterdi. 12 Kasım gecesi saat 02:00 sularında MESS ve Türk Metal 9 günlük bayram tatilini fırsat bilerek yangından mal kaçırırcasına sözleşmeyi sonuçlandırdılar.

Patronlar ne istiyordu?

MESS patronları devletin hazırladığı ulusal istihdam stratejisi ile uyumlu bir taslak hazırlamışlardı. Buna göre deneme süresinin 4 aya çıkarılması, ihbar ve kıdem tazminatları yasa hükümlerine göre düzenlenmesi (yani kazanılmış haklar ortadan kaldırılması), fazla çalışma ücretinin %75' e düşürülmesi, denkleştirme süresinin 4 ay olması, telafi çalışmasının sözleşmeye girmesi, yeni disiplin cezalarının getirilmesi, ücretlere % 0,18 zam verilmesi, ikramiyelerin ücretlere yansıtılması adı altında ortadan kaldırılmasını istemekteydiler.

Türk Metal ne aldı?

Kendini övmekle bitiremeyen Türk Metal sendikası ise gözlerimizin içine baka baka bol keseden atıp tuttu. Ne de olsa karşılarında hesap soracak bir güç göremiyorlar. Masaya %5+25 kuruşla oturan Türk Metal, uyuşmazlık zaptı tutarak kırmızı çizgilerini ilan ettiğini dillendiriyordu. Bunu da 25 Ekim günü yapılan MESS görüşmesinin hemen ardından, 27 Ekim günü Genel Başkan Pevrul Kavlak İzmir' de açıklamıştı. Ne demişti MESS'in uşağı Kavlak *"metal işçilerini insanca yaşama düzeyine ulaştıracak rakamları görmedikçe bu sözleşmeyi imzalamayacağız."* Ancak şimdi ne oldu. Bayram arefeside yüzde 5,35' lik bir ücret zammıyla alınterimizi MESS'e altın tepside sundular.Bu da seyyanen uygulandığı için her işyerinde farklı ücret artışlarına denk gelecek. Aylık 20 ile 50 lira arasında değişen bir ücret elimize geçecek. Ancak asıl sorunlarımız hiçbir şekilde çözülmemiş ve görmezden gelinmiştir.

İnsanca yaşamaya yetecek ücret düzeyi sağlanamamış, ücret ve hak kayıplarımız karşılanmamıştır,

Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılmak yerine aradaki uçurum daha da açılarak eşit işe eşit ücret ilkesi yok sayılmıştır.

İş güvencesi dün olduğu gibi bugün de yoktur.

Esnek çalışmanın hangi biçimler altında devam ettirileceğini yaşayarak göreceğiz

Taşeronluk TİS masasına görütülmemiştir dahi.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda herhangi bir iyileştirme söz konusu değildir.

Metal işçileri olarak bu oyunu bozmalı ihanet taslaklarını yırtıp asalakların suratlarına atmalıyız.

İhanetle sonuçlanan 2010-2012 TİS görüşmeleri Türk Metal ile MESS arasında bitirilmiş olabilir. Ancak bu havzada çalışan biz demir-çelik işçileri için kavganın daha yeni başladığı anlamına gelmelidir. Havzadaki sendikalı ve sendikasız bütün fabrikalarda (İzmir Demir-Çelik, Habaş Demir-Çelik, Ege Çelik, SİDER, Kardemir, Akdemir, Özkanlar, Cebitaş) tabanın iradesiyle ***İşçi Komiteleri*** kurmalı ve Bakırçay Havzası'nı sırtımızdan beslenen asalaklardan kurtarmalıyız. Dostumuz da düşmanımız da gerçek kimliklerini en açık şekliyle bir kez daha gözler önüne sermiştir. Patron örgütü MESS Türk Metal ile birlikte tarihlerine bir satış belgesi daha eklemiş oldular. Hedefimizde patron uşağı Türk Metal' in yıkılması, devrimci sınıf sendikacılığının yaratılması olmalıdır.

İhanet sözleşmesiyle Türk Metal bizlere iki bayramı bir arada yaşattığını sanıyorsa yanılıyor. Biz gerçek bayramımızı bu tescilli ihanet çetesini sırtımızdan attığımızda yaşayacağız. Bunu yapmaktan başka çıkar yol da kalmamıştır.



İzmir Sendikal Birlik Kurultayı Gerçekleştl

Kuruluşunu 10 Ekim'de UPS direnişinde deklare eden DİSK, KESK ve TÜRK-İş' e bağlı sendikalardan oluşan İzmir Sendikalar Birlik 31 Ekim pazar günü İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde değişik sektörlerden katılan 700 işçiyle bir kurultay gerçekleştirdi.

İSB kuruluş amacını "*Bizler, işçi, kamu emekçisi, sendika, iş kolu, statü vb. hiçbir ayrım gözetmeden mücadeleci bir sendikal anlayışla sendikalarımıza sahip çıkmak, birimizin yarasına diğerimiz merhem olmak, saldırıları beraber püskürtmek, hakkımızı almak, Birliğimizi, Mücadelemizi ve dayanışmamızı Büyütmek için;* ***İzmir Sendikalar Birliği****'ni kurduk.*" diyerek açıklıyor.

Evet bu girişim İzmir işçi sınıfı açısından olumlu bir adımdır. Ancak sorun tek başına sendikalar arasındaki birliği oluşturmakla çözülecek bir durum değil. İşçi sınıfının büyük bir bölümü örgütsüz bir şekilde köle gibi çalışmaktadır. İşçi sınıfının sermayeye karşı bu örgütsüzlüğünü kırabilmek, her şeyden önce sendikaların kendini bürokrasiden ve uzlaşmacı zihniyetten tam anlamıyla arındırmasıyla olanaklı olabilir. Bu arınma işi de ancak tabandaki işçilerin öz örgütlülükleriyle, fiili meşru bir hatta mücadelesiyle mümkün olabilir. İşçi sınıfının yakın tarihi bile sendikal bürokrasiye olan direnişlerin örneğiyle doludur. TEKEL işçilerinin Ankara'daki 78 günlük direnişi, sendikal bürokrasi ve onların kuyruğundan gidenlerin ihanetiyle sonuçlanmış, çadırlar sökülmüş ve direniş bitirilmiştir. TEKEL işçileri İstanbul sokaklarında sendikal bürokrasiye karşı eylemlerini sürdürmektedir. Şu an İSB içindeki bir çok sendika bile bu direnişe sırtlarını çevirmişlerdir. Sendikal bürokrasiden çıkış yolunun en iyi örneğini de Gebze'de bulunun ÇEL-MER Çelik işçileri göstermiştir. İşçi komiteleri üzerinden gerçekleştirdikleri işgal sendikal bürokrasinin engeline takılmadan başarıya ulaşmıştır.

İşçi sınıfının gerçekten örgütlenmesi isteniyorsa ilk önce sınıfa güven verebilmek gerekiyor. Sendikalar işçi sınıfına bu güveni veremediği sürece kurulan birliktelikler de kağıt üzerinde kalır. İşçiler kurulan **İSB**'yi çalışma alanlarında, havzalarında görebilmeliler. demir-çelik işçileri olarak bize havzamızda böyle bir çalışmanın güvenini hissettirsinler.

İSB'yi örgütleyen sendikalar; Tek Gıda-İş, Hava-İş, BES, Deri-İş, Eğitim Sen 2, 4, 6 Nolu Şubeler, Genel-İş 3, 4, 5 Nolu Şubeler, Tez-Koop-İş, Sosyal-İş, TÜMTİS, Yapı Yol-Sen, Birleşik Metal-İş, Haber-Sen.

"Artık yeter!"

Evet, yine hakların sömürülmesi ve üstüne tehdit denilince akla gelen ilk isim Habaş. Çünkü biz yaratık değiliz. Köle demiyorum size. Çünkü kölelerin bile yemek yeme, uyuma zamanları vardır. Habaş işçisinin o bile yok. Çünkü köle değil yaratık. İşçi için, yemek uyku önemli değil, yeter ki iş olsun. Olsun ama hakları verilerek... İşçilerin haklarını yiyen Haşim AYTEN ve yandaşlarının işleri görülsün diye yemekten kaldırılıp ya da uykudan uyandırılıp işe çağrılıyoruz.

Yaklaşık 1 seneden fazla bir süre önce, vinçten düşen elektrikçi arkadaşımız için üretim kaza anında sadece 20 dakika durdu. Oda kazanın sebebini anlayıp kulbuna uydurmak için. Ama geçen hafta bir çevre belgesi almak için 3. haddehaneyi 1 saate yakın durdurmuşlar. Etrafı temizlemek için. Aksinin yapılması halinde ise işten çıkarma tehditleri savrulmuş.

Ve geçen ay asılsız bahanelerle işten çıkartılan bir arkadaşımız var. O arkadaşımız emekçi ağacının sadece bir yaprağı... Geride çok yaprak var. Sesimizi kesmeye çalışıyorlar ama biz bir tane değiliz 10 tane, 100 tane, 1000 taneyiz... Bir bataklıkta her şey çürük kokar. Ve patron da bizleri sinek gibi görüyor. Biri gelir biri gider mantığıyla... Ve bizler birbirimizi arkadaş olarak görmedikçe, birbirimize sımsıkı bağlanmış kardeş ailesi gibi bağlanmadıkça onlara boyun eğeriz...

Biz haddehaneler kuran demire, çeliğe emek döküp alınteriyle ıslatan kişileriz. Bizler patronları beşikten mezara kadar besleyen, hatta onlara kazandırdıklarımızla eğlendiren dinamik güçleriz. Peki bizimle kim ilgilenmekte? Kim istiyor bizim iyiliğimizi? Kim insan yerine koyuyor? Artık yeter! Bizim ense kökümüze oturanlara ve gözlerimizi kapalı tutanlara, her şeyi görmekte olduğumuzu, budala olmadığımızı, yaratık olmadığımızı, yalnızca yiyip içmek istemediğimizi, insana yakışır bir onurla yaşamak istediğimizi göstermemiz gerekir...

Habaş'tan bir işçi

İŞÇİLER BİRLİK HALKLAR KARDEŞ OLMALI!

Sermaye devleti yıllardır halkların belini büküyor. Bu coğrafyada yaşayanları zorla birbirlerine düşman etmek için her türlü yola baş vuruyorlar. Sermaye devleti ve dış etkenler (emperyalist ülkeler) yıllardır egemenliklerini sürdürebilmek için yapılanıyorlar.

Ben bir işçi olarak bu ülkede insanların etnik kimliği ne olursa olsun, ister Kürt ister Türk, kardeşlik içerisinde, beraber yaşayabileceği inancındayım. Halkların arasında sorun olduğunu düşünmüyorum. Kürt halkı vardır, toplum bunu kabul ediyor ve etmeyen de sermaye devletidir. İnsanları kurdukları yalan düzenle yıllardır birbirlerine kırdırıyorlar. Kazanan sermaye devleti oluyor. Ya ezilen halkların kayıpları? Bunu sadece iyi bilen ve yaşayan bizler bilebiliriz.

Bu ülkedeki Kürt ve Türk işçi ve emekçiler, artık bu düzeni yıkmamız lazım. Birlik ve beraberlik içinde yaşanılan kirli savaşlara dur dememiz gerekiyor. Patronlar bizleri çalıştırırken Kürt, Türk ayrımı yapmıyorlar. Devlet iş yasalarını çıkarırken milliyet ayrımı yapmıyor. Bizler her gün aynı şartlarda, aynı fabrikalarda beraber sömürülüyor ve hatta mücadele ediyoruz. Kitlesel bakarsak komşumuz Kürt, arkadaşımız Kürt vs.

Ama halkların birlikteliklerinden korktukları için sürekli halklar arasında milliyetçiliği körüklüyorlar. Yalan üzerine kurulu düzenleriyle hala milleti sömürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kurdukları sistemin devam etmesi için daha çok insanın ölmesi, Kürt ve Türk emekçilerinin yok olması, acı çekmesi onların umurunda değildir. Bu sebepten bugün güncel medya bile sermaye devleti ne isterse onu yapıyor. Devletin aydın geçinen satılık provokatörleri ekranlarda, gazetelerde sözde doğru habermiş gibi çıkıp Kürt sorunu hakkında yorum yapıyorlar. Ben bu ülkede yaşamaya çalışan bir Türk işçisi olarak tüm işçi ve emekçi kardeşlerime sesleniyorum. Bu sömürü ve yalan düzenini yıkmak için birlikte ve beraber mücadele etmeliyiz. Gerçek kurtuluş ancak Kürt ve Türk işçi emekçilerinin elindedir.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği

Bir Demir-Çelik işçisi

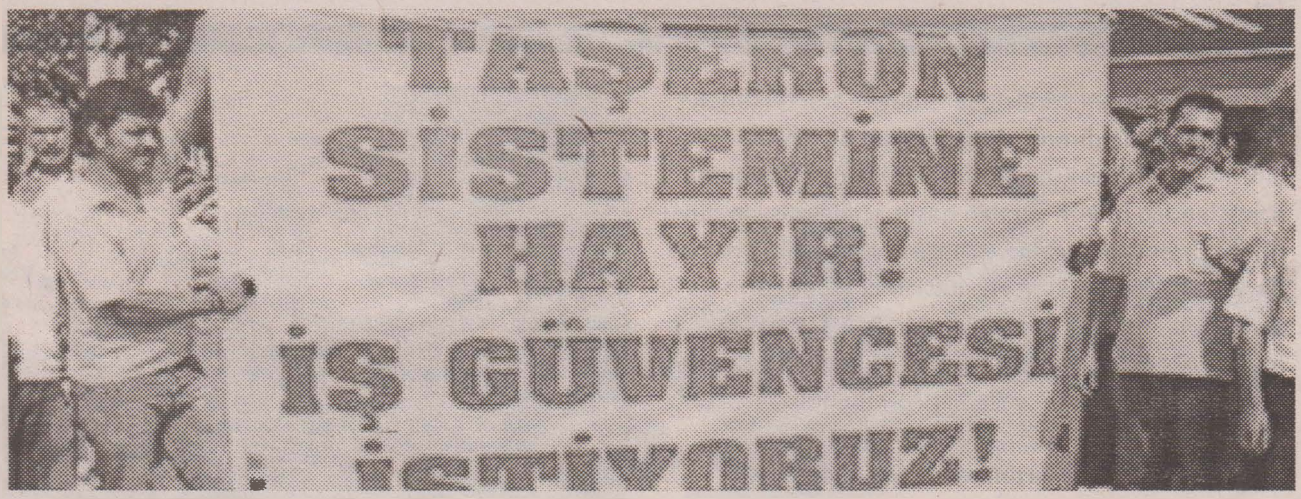
Türk-Metal çetesinden Sider'e ziyaret

Ben uzun zamandır Sider, eski adıyla Erege Demir-Çelik'te çalışıyorum. Burası herkesin bildiği gibi mafya babası Erol Evcil'in fabrikası. Sadece burası değil, aynı zamanda Sivas Demir-Çelik ve en son yine İzmir garajının orada aldığı Cer Çelik de Evcil'e ait. Son zamanlarda Sider'de maaşlarımız düzenli ödenmiyor ve bizden bu konuda feragat etmemiz isteniyor. Bizler aslında buraya şimdiye kadar çok feragat ettik. Yani geçtiğimiz kriz döneminde de ileriki yılların izinlerini kullanarak doğacak izin haklarımızdan vazgeçmiştik. Şimdi de ücretlerimiz üzerinden feragat etmemiz tembihleniyor. Bu telkinler bizlere patron tarafından değil sendikamız tarafından dayatılıyor. Ekim ayında İzmir Şube'yle birlikte temsilcilerimiz fabrikayı dolaştılar. Burada 500'e yakın sendikalı işçi var. Her bölüm dolaşılarak bizlerden patronun maddi durumunun iyi olmadığı ve elbirliği yapıp destek olmamızı istiyorlar. Temsilcilerimiz patronun aslında iyi biri olduğunu ve yeni fabrikalar alarak da ekmek kapısı açtığını söylüyorlar. Bir işçi sendikası gelip bizden patron için daha çok çalışmamızı isteyebiliyor. Ne karşılığında, patronun cebine daha çok para girsin de diğer şirketlerle rekabet edebilsin ve kârını katlasın diye.

Biz MESS kapsamında olmadığımız için burada Türk Metal'le patron kendi aralarında sessiz sedasız sözleşmeleri yapıyorlar. Temsilcilerimiz kimse tepki göstermesin diye de "işsizlik var" diyerek hepimizi boyun eğmeye zorluyorlar. Arada çıkacak çatlak seslerin de çıkmasını engelliyorlar. Bizler sessiz kaldıkça patronlar ve satılık uşakları da o denli pervasızlaşıyorlar. Bu gün maaşlarımıza göz dikenler yarın kim bilir bizlerden başka neler isteyecekler. Bu yüzden ses çıkarmamız gerekiyor, bu sömürüye dur diyebilmek gerekiyor. Bunun çıkış yolu da gerçek bir örgütlülükten geçiyor.

Sider'den bir işçi

Taşeronluk kaldırılsın!



Bir işi yapmak için mutlaka emek harcamamız gerekiyor. Hayatı üstün kılan eylem de, emektir. Acaba bir işçi olarak harcanan emeklere ve geçen yıllara rağmen neden emeğimizin karşılığını alamıyoruz.

Emeğin hakkını alamayan bir toplum düşünemez, fikir üretemez sadece kafasında kavga, yüreğinde nefret ve bulunduğu yere muhtaçlık duygusu vardır.

Bizim toplumumuzda ne cevher gençler var. Ama kapitalizm ve bunun uşakları bizim önümüzde perde olarak duruyorlar. Bir de sırtımızdaki artı yükler.

Bir demir çelik işçisi olarak emeğimi ve ömrümü veriyorum ama karşılığı boş. Kaçmaktansa mücadele vermeyi kendime bir görev düşünüyorum, tüm emekçiler el ele verse korkacak bir şey yok.

Boş teneke duvarları patronlar ne yapacak? Müze mi yapacaklar? Bu teneke duvarlar onların olabilir. Ben ise üretiyorum. O çakallar, akbabalar biz işçileri de aramızda bölmüşler sınıflandırmışlar. Dedim ya düşünme yeteneği yok. Fikir üretemiyor bir de korkuyor. Korkuyorsun da nereye kadar. Nasıl olsa bütün canlılar ölecek, korkun niçin? Herkesin bir ailesi var. Ve bunun da yükümlülükleri var. Her geçen gün hayatı daha da zorba, daha da acımasız hale getiriyor. Toplum da giderek duygusuzlaşıyor. Bir bakalım, her gün cinayetler, emekçilere ve emeğe işgal.

Ne bu dünyanın parası, ne de işi biter. Bu dünya canlılar içinse herkesin hakkı var bu doğada. Acaba Habaş'ın patronu rahat uyuyor mu? Binlerce işçi çalıştırıyor. Allah sana ömür versin ki sen de bizlerin emeğinin karşılığını veresin. Ki benim çocuğumda iyi beslensin, benim çocuğumunda toplum bilinci gelişsin, benim çocuğumun da kafasındaki faşizm silinsin, halkı için hizmet etsin. Ancak bu gerçekleşmez. Habaş patronunun 1000 yıllık ömrü olsa biz işçilere bir dirhem fazla vermez. Habaş ve diğer patronlar yüzünden benim çocuğum da yarın benim gibi aç, benim gibi cahil olacak ve gelecek nesil birbirini yiyecek yamyam gibi. O zaman çarklar tersine dönecek ne yapacaksınız bu akçeleri, teneke duvarları. Eskiden köy ağaları vardı, şimdi patron ağa. Kafa aynı hamam aynı, tas aynı, sömürü aynı.

Gelmiş geçmiş iktidar ve şimdiki iktidarda aynıdır. Hep emekçiden çırpmış köylünün, çiftçinin, işçinin sırtına kene gibi yapışmış bir türlü bırakmıyorlar. Bizlerin maaşından vergi, SSK, işsizlik pirimi, pul parası gibi kesintiler peşin peşin kesiliyor. Elde kalan sıfır. Vardiyalı çalışıyoruz, gece gündüz hiçbir hak verilmiyor. Birkaç maşanın cebi doluyor. Taşeron maşaları. Ne gerek var bu taşeronlara koskoca Mehmet Ağa sen işçileri yönetemiyor musun?

Yol var, yordam var. Önce Habaş'tan başlayalım bu maşaları atmaya, gerisi gelir. Bunları atmak için ise mücadele etmeliyiz. Başka yolu yok bunun.

Habaş'tan bir işçi

BETASAN'da direniş kazandı!



Güvencesiz ve kuralsız çalışmaya karşı tersaneler cehenneminde direniş ateşini yakan BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ın direnişinin kazanımla sonuçlandığı bugün yapılan basın açıklamasıyla duyuruldu. Direniş boyunca Kızılaslan'ı yalnız bırakmayan direnişçi işçiler ile ilerici ve devrimci kurumların da katılımıyla direniş çadırı kaldırıldı. Basın açıklamasında türlü zorluklara rağmen elde edilen zaferin işçi sınıfının hanesine yazıldığı vurgulandı.

"Direnişin gücü kazanımın yolunu açtı"

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) tarafından Tuzla Gemi Tersanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak! BETESAN'da kazandık, her yerde kazanacağız! / TİB- DER" ozalitinin açıldığı basın açıklamasını TİB–DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu gerçekleştirdi. Nihadioğlu 114 gündür BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan tarafından sürdürülen 'tek kişi'lik direnişin, 2 Aralık günü Kartal 3. İş Mahkemesi'nin verdiği "işe iade" kararıyla kazanımla sona erdiğini ifade etti. Direnişin gücü ve etki alanının kazanımın yolunu açtığını dile getiren Nihadioğlu, böylelikle patron yanlısı yasalarca da direnişin haklılığının ispatlandığını ifade etti.

"Bu kazanım 114 gün boyunca inatla ve kararlılıkla sürdürülen direnişin sonucudur. Bu 4 aylık zaman dilimi içerisinde her türlü karalama, baskı ve gözaltılara karşı elde edilen bu kazanım sadece Zeynel Kızılaslan'ın değil, tüm işçi ve emekçilerindir." denilen açıklamada, DESA işçisi Emine Arslan, tersane işçisi Levent Akhan, Entes işçisi Gülistan Kobatan, TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan, Paşabahçe işçisi Türkan Albayrak'ın tekil direnişlerle elde ettikleri zaferlere BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'ınkinin de eklendiği ifade edildi.

Açıklamada şunlar söylendi: "Cehennem koşullarının sürdüğü Tuzla tersanelerinde sermayenin yaşadığı ekonomik bunalımla birlikte on binlerce işçinin işine oldukça keyfi bir şekilde son verilmiştir. BETESAN direnişi bu keyfiliğe ve kuralsızlığa karşı vurulmuş bir darbedir. İşçilerin son derece vahşi koşullarda çalıştırıldığı, servet ile sefalet arasındaki uçurumun git gide derinleştiği, iş cinayetlerinin, taşeronlaştırmanın, güvencesizliğin, kuralsızlığın, keyfiliğin sür git gittiği tersanelerde binlerce işçinin umudu olan BETESAN direnişini burada bitiriyoruz. İşçi kanı ve emeği üzerinden kendilerine saraylar yaptıran BETESAN patronu Uğur Güzel ve onun gibi asalaklara karşı mücadelemizi sürdürmeye devam edeceğiz."

Açıklamada ayrıca örgütlü işçilerin yenilmeyeceği vurgusu yapılarak tersane işçilerine TİB-DER'de örgütlenme çağrısı yapıldı.

"Mücadelemiz burada bitmeyecek!"

Açıklamanın ardından BETESAN Direnişçisi Zeynel Kızılaslan söz aldı. Kızılaslan konuşmasında şunları ifade etti: "Davanın bu kadar kısa sürede kazanımla sonuçlanması, direnişin gücünün ürünüdür. Direnişime destek verenlere teşekkür ederim. Mücadelemiz burada bitmeyecek. Bütün tersanelerde insanca yaşam ve çalışma koşulları uygulanana kadar devam edecek. BETESAN'da kazandık, her yerde kazanacağız!"

Ekim Devrimi'nin 93. yılı...



Kapitalist dünyanın krizler içerisinde iflasa sürüklendiği ve bu krizlerin faturasını işçi emekçilere ödettiği bu dönemde Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Sovyet işçi ve emekçileri bizlere gidilecek yolu gösteriyorlar. Çalışma saatlerinin uzunluğu, fazla mesailer, sigortasız sendikasız çalışma, her türden sosyal güvenceden yoksun yaşama mahkûm edilen bizler Ekim Devrimi'nin 93 yıllık mirasından öğreniyoruz. Patronsuz bir dünya mümkün. Öyle bir dünya ki akan her damla terimiz toplumun yararına ve çocuklarımızın geleceği için harcandığı, kâra değil inansa öncelik veren bir dünya.

Ekim Devrimi'n yıkılışı ile kirli ellerini ovuşturarak artık tarihin sonu diyenlerin, savaşlar bitti, zaten sosyalizm bir hayal diyenlerin yalanları çok kısa bir süre içerisinde ortaya çıktı. Dünya bir yandan kan gölüne dönerken, bugün yeniden işçiler-emekçiler başka bir dünyanın mümkün olduğunu haykırmaya başladılar. Kapitalist dünyanın yalanlarından, vahşetinden, aşağılamalarından bıkan işçi ve emekçilerin yeni bir Ekim Devrimi için ayağı kalkması yakındır. Kapitalistlerin korkuları da bunlardır. Her fırsatta ayakların baş olmasından duydukları korkuyu dile getiren asalaklar çareyi işçilere, emekçilere daha fazla saldırmakta bulmaktadır.

Korkuyorlar. Nasıl korkmasınlar ki; yatlarında, villalarında sefalar sürerken evine ekmek götürebilmenin derdindeki işçinin öfkesinin patlamasına az kaldı. Dün Taksim'de meydanları dolduran 100 binler yarın fabrikalarda atölyelerde tarlalarda her şey emeğin olmalı diyerek Ekim Devrimi'nin yolundan gidecekler.

Sermaye düzeni bizleri, Kürt ve Türk işçi emekçilerini birbirlerine kırdırmaktadır. Kürt halkı için düne kadar kart-kurt seslerinden başka bir şey değil diyenlere cevabı gene Ekim Devrimi veriyor. Bir halklar hapishanesi olan Rusya'nın, Ekim Devrimi ile halkların kardeşçe yaşadığı bir ülke haline geldiği ortadadır.

Sermaye devletleri dünyayı, kâr hırsı uğruna giriştiği savaşlarla kana bulamaktadır. ABD'nin petrol için gerçekleştirdiği Irak ve Afganistan işgalleri artık herkesin açıkça gördüğü bir gerçektir. Bugün ABD, yarın AB ya da başka bir sermaye devleti... Savaşların kaynağı da sermaye düzenidir. Savaşsız sömürüsüz bir dünya ancak bu düzenin yıkılması ile mümkündür..

Kısacası dalları herkese yetecek kadar yemiş yüklü bu dünyada özgür ve insanca yaşamak için gidilecek yol Ekim Devrimi ile Sovyet işçilerinin gösterdiği yoldur.

Buca Belediyesi'nde direniş kararlılıkla sürüyor!

İzmir'de CHP'li Buca Belediyesi, güvencesiz çalışmaya karşı mücadele eden taşeron temizlik ve park bahçe işçilerini işten attı. İşçi kıyımı ilk olarak, taşeron şirkette çalışan Batıgül Tunç isimli kadın işçinin 23 Kasım günü işten atılmasıyla başladı.

Tunç, 25 Kasım günü belediye binası önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile direnişe başladı.

Buca Belediyesi'nde işçi kıyımı 26 Kasım günü yeni işten atmalarla sürdü. İşten çıkarılan işçilerin sayısı 7'ye ulaştı. İşten atılan diğer işçilerin de Batıgül Tunç'un yanında direnişe başlaması ile birlikte direniş daha canlı bir hal aldı.

Buca'nın da gündemine oturan direniş işçi ve emekçilerin ziyaretlerine ve katkılarına sahne olmayı sürdürüyor. Genç Sen, BDSP, Mücadele Birliği, UPS işçileri, Türk-İş bölge temsilcileri, Buca Alevi Kültür Merkezi, Alınteri, Halk Cephesi, Ege 78'liler, ESP, İzmir Sendikalar Birliği, DÖB ve TKP'li öğrenciler direnişe destek veren kurumlar arasında yer alıyor.

Buca Belediye Başkanı Ercan Tatı aracılığıyla direnişe dönük baskılar da sürüyor. Ercan Tatı işçileri tehdit ederken, Buca Belediyesi'ne bağlı zabıta ekipleri de saldırı tehdidinde bulundu. Kolluk kuvvetleri de bir baskı unsuru olarak kullanılıyor.



İşçi Bülteni Özel Sayı No: 635 * Fiyatı: 25 YKr * Aralık 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sok. 5/3 Fatih/İSTANBUL * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 *
Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92